

Der Dichter Spricht

Piano improvisaties op gedichten

Gouda, 20 april 2020

Beste koorleden,

Om toch enigszins ons muzikaal te verbinden in de corona crisis heb ik vorige week een oproep gedaan om mij gedichten toe te sturen. Deze oproep heb ik gedaan aan al mijn drie koren; Toonkunstkoor Hilversum, Voorschotens Kamerkoor en Alegria.

Jullie respons was overweldigend en ik heb 42 gedichten uitgekozen die ik zal gebruiken om de improvisaties gestalte te geven. De gedichten lopen zeer uiteen en ik heb getracht er enige ordening in te brengen.

Dank voor het inzenden!

Komende weken ga ik ermee aan de slag en laat de hamers verend op de snaren het werk doen....

Nico Philipp Hovius

A handwritten signature in black ink, appearing to be 'Nico Philipp Hovius', written in a cursive style.

Voor wie dit leest

1

*Gedrukte letters laat ik U hier kijken,
maar met mijn warme mond kan ik niet spreken,
mijn hete hand uit dit papier niet steken;
wat kan ik doen? Ik kan U niet bereiken.*

*O, als ik troosten kon, dan kon ik wenen.
Kom, leg Uw hand op dit papier; mijn huid;
verzacht het vreemde door de druk verstenen
van het geschreven woord, of spreek het uit.*

*Menige verzen heb ik al geschreven,
ben menigeen een vreemdeling gebleven
en wien ik grieve weet ik niets te geven:
liefde is het enige.*

*Liefde is het meestal ook geweest
die mij het potlood in de hand bewoog
tot ik mij slapende vooroverboog
over de woorden die Gij wakker leest.*

*Ik zou wel onder deze bladzij willen zijn
en door de letters heen van dit gedicht
kijken naar uw lezende gezicht
en hunkeren naar het smelten van Uw pijn.*

*Doe deze woorden niet vergeefs ontwaken,
zij kunnen zich hun naaktheid niet vergeven;
en laat Uw blik hun innigste niet raken
tenzij Gij door de liefde zijt gedreven.*

*Lees dit dan als een lang verwachte brief,
en wees gerust, en vrees niet de gedachte
dat U door deze woorden werd gekust:
Ik heb je zo lief.*

Zou het kunnen zijn...

2

*Dat terwijl wij ziek worden,
de aarde kan helen
Dat nu van alles verandert en stopt,
de natuur weer door kan gaan*

Zou het kunnen zijn...

*Dat nu de wereld vertraagt,
de liefde kan versnellen
Dat druk zijn en naar buiten racen en vliegen,
de rust vinden en naar binnenkeren wordt*

Zou het kunnen zijn....

*Dat als we thuis moeten blijven,
we weer kunnen ervaren van wie we houden
Dat nu de maatschappij zo leunt op de zorg,
we beseffen hoe ontzettend belangrijk dat is*

Zou het kunnen zijn...

*Dat de wereld en de luxe om ons heen nu kleiner wordt,
zodat we ons eigen grote hart weer kunnen voelen
Dat nu we goed voor onszelf en anderen moeten zorgen,
Ontdekken dat zelfliefde en naastenliefde noodzakelijk is.*

Zou het kunnen zijn...

*Dat nu we samen strijden tegen hetzelfde,
de eenheid in de verschillen kan worden gevonden
Dat als we elkaar nodig hebben,
herontdekken hoe saamhorigheid voelt*

Zou het kunnen zijn....

*Dat na de chaos en strijd van deze tijd,
een nieuwe wereld wordt geboren
Dat na de angst en onzekerheid,
de liefde en waardering voor elkaar en de aarde terugkeert*

Zou het kunnen zijn....

*Dat het zo moet zijn,
opdat de liefde wederkeert.*

CORONA GEDICHT

3

*Het kwam van heel ver weg,
uit China
en we gaven het de naam,
CORONA
Die naam gaf het koninklijke allure, maar als het je trof,
moest je het wel bezuren.*

*We moesten het zo goed mogelijk weren,
maar je kunt er ook van leren.*

*Steeds meer mensen durven nu
volmondig te beamen:
We leven niet alleen,
maar allemaal samen.*

*En misschien heeft Corona ons,
voor iets veel ergers nog, bespaard:
Het leven met Corona heeft wereldwijd de lucht geklaard.
'S Avonds in het duister zie ik sterren stralen aan het firmament,
helderder dan ooit,
ongekend,
lichtpunten en -puntjes,
stralend in het donker ,
totdat in het ochtendgloren,
voor jou, voor mij, voor ons
een nieuwe dag , en, wie weet,
een nieuwe mens wordt geboren .*

CORONA

4

*Ineens een algehele ontwenningsskuur:
schud geen handen, deins terug,
slalom in het winkelpad,
geef geen zoenen, de Nederlandse
drieklapper, - uit den boze,
je deed er maar aan mee - heden
mag alleen een glimlach
of een knik.*

*Ik mis mijn koor, de sportclubs,
de contacten. Wat kan nog wel?
Mailen, bellen of
een praatje op anderhalve meter.
Hobby's zijn mijn geluk, maar -
chagrijn ligt op de loer.*

De wereld zit op slot

*samenkomen is er niet meer bij
het is tijd voor diepe reflectie
turen in het eindeloze
stil, zo mooi
gedachten zijn onbeperkt
ontsnappen aan het aardse.
Vliegend in het heelal
kijk achterom
wat een mooie aarde
kraakhelder, wat een kleuren
maar op het oppervlak
in die mierenhoop
voltrekt zich verwoesting
zekerheden bestaan niet meer
wat gaat er gebeuren?*

.....
*Ik kom terug - in wat voor wereld?
is die weer hetzelfde?
is die nog van mij?
hebben wij wat geleerd?
rat race, overleven?
of weer meer meer meer?*

.....
*De wereldbol draait door
nog steeds op tijd
nog even zwaar
in eeuwigheid
het menselijk leed
heeft geen gewicht
maar drukt zich uit
op een ieders gezicht*

.....
*De toekomst aan de einder
brengt een sprankje hoop
de zon geeft altijd energie
aan het menselijk verloop.*

*Ik trek mij terug en wacht.
Dit is de tijd die niet verloren gaat:*

*Ied're minuut zet zich in toekomst om.
Ik ben een oceaan van wachten,
Waterdun omhuld door 't ogenblik.*

*Zuigend eb van het gemoed,
Dat de minuten trekt en dat de vloed
Diep in zijn duisternis bereidt.*

*Er is geen tijd.
Of is er niets dan tijd?*

Ergens moet het zijn

*Een soort verwilderde tuin
Van oude stilte*

*De boom voor het raam,
Zacht wazelt hij zijn verhaal
Niemand begrijpt het*

*Het heeft geregend
De tuin dampst goede geuren
Aarde die verlangt*

There is another sky,

*Ever serene and fair,
And there is another sunshine,
Though it be darkness there;
Never mind faded forests, Austin,
Never mind silent fields -
Here is a little forest,
Who leaf is ever green;
Here is a brighter garden,
Where not a frost has been;
In its unfading flowers
I hear the bright bee hum;
Prithee, my brother,
Into my garden come!*

Onder de appelboom

9

*Ik kwam thuis, het was
een uur of acht en zeldzaam
zacht voor de tijd van het jaar,
de tuinbank stond klaar
onder appelboom*

*ik ging zitten en ik zat
te kijken hoe de buurman
in zijn tuin nog aan het spitten
was, de nacht kwam uit de aarde
een blauwer wordend licht hing
in de appelboom*

*toen werd het langzaam weer te mooi
om waar te zijn, de dingen
van de dag verdwenen voor de geur
van hooi, er lag weer speelgoed
in het gras en verweg in het huis
lachten de kinderen in het bad
tot waar ik zat, tot
onder de appelboom*

*en later hoorde ik de vleugels
van ganzen in de hemel
hoorde ik hoe stil en leeg
het aan het worden was*

*gelukkig kwam er iemand naast mij
zitten, om precies te zijn jij
was het die naast mij kwam
onder de appelboom, zeldzaam
zacht en dichtbij
voor onze leeftijd.*

Ein Stiefel wandern und sein Knecht
von Knickebühl gen Entenbrecht.

10

*Urplötzlich auf dem Felde drauß
beehrt der Stiefel: Zieh mich aus!*

*Der Knecht drauf: Es ist nicht an dem;
doch sagt mir, lieber Herre, -: wem?*

*Dem Stiefel gibt es einen Ruck:
Fürwahr, beim heiligen Nepomuk,*

*ich GING GANZ in Gedanken hin...
Du weißt, daß ich ein andrer bin,*

*seitdem ich meinen Herrn verlor...
Der Knecht wirft beide Arm empor,*

*als wollt er sagen: Laß doch, laß!
Und weiter zieht das Paar fürbaß.*

Daglicht

11

*Uit chaos van lakens en
voorgevoel opgestaan, gordijnen
open, de radio aan, was
plotseling Scarlatti
heel helder te verstaan:
Nu alles is zoals het is geworden,
nu alles is zoals het is
komt het, misschien
hoewel, tenslotte nog in orde*

Tides of future thoughts

12

*In the depth of my mind
I begin to wonder*

*Where will the tides take me?
What situations will the new current bring?*

*Immersed in thoughts
Afraid to test the waters*

Into a journey of the unknown

*Only to realise
If I resist the wave of change
I will be submerged*

Fighting against the inevitable

*But if I flow with the swell of the ocean
That washes over me
A sea of opportunities will bloom*

*Into a future of calmness
Forever in my brain*

***Dit is de eerste schuchtere groei,
een zich ontplooien naar het licht.
Eens is van liefde en geduld
de tijd vervuld,
dan staat mijn stille tuin in bloei.
En elk aandachtig bloemgezicht
is toegericht
naar U***

13

I wandered lonely as a cloud

14

*That floats on high o'er vales and hills,
When all at once I saw a crowd,
A host, of golden daffodils;
Beside the lake, beneath the trees,
Fluttering and dancing in the breeze.*

*Continuous as the stars that shine
And twinkle on the milky way,
They stretched in never-ending line
Along the margin of a bay:
Ten thousand saw I at a glance,
Tossing their heads in sprightly dance.*

*The waves beside them danced; but they
Out-did the sparkling waves in glee:
A poet could not but be gay,
In such a jocund company:
I gazed—and gazed—but little thought
What wealth the show to me had brought:*

*For oft, when on my couch I lie
In vacant or in pensive mood,
They flash upon that inward eye
Which is the bliss of solitude;
And then my heart with pleasure fills,
And dances with the daffodils.*

Luisteren naar de hemel

15

*Er valt van alles uit
De hagel hagelt hagelwit
De regens klateren luid
Luister als de storm begint
Naar het donderen van de donder
Luister naar de lentewind
Hij fluistert zo bijzonder
En luister naar het lieve lied
Van vogels in de luchten
Kijk omhoog naar het blij blauw
En hoor de mensen zuchten*

*Mooier dan de aanzienlijke maan en zijn geadeld licht,
mooier dan het gesternte, de beroemde orden van de nacht,
veel mooier dan het vurig optreden van een komeet
en tot iets veruit mooiers geroepen dan elke andere ster,
omdat jouw en mijn leven elke dag van haar afhangt- is de zon.*

*Mooie zon, die opgaat, haar werk niet heeft vergeten
en ten einde brengt, het mooist in de zomer, als een dag
aan de kusten verdampt, en gespiegeld zonder kracht de zeilen
glijden over je oog, tot je moe wordt, de afloop verkort.*

*Zonder zon neemt ook de kunst weer de sluier aan,
jij verschijnt me niet meer, en de zee en het zand,
geranseld door de schaduw, vlieden onder mijn ooglid.*

*Mooi licht, dat ons warm houdt, bewaart, en wonderbaar zorgt
dat ik weer zie en dat ik je weerzie!*

Niets mooiers onder de zon dan onder de zon te zijn...

*Niets mooiers dan de stok in het water te zien en de vogel boven
die zijn vlucht overweegt, en beneden de vissen, hun school,
gekleurd, gevormd, ter wereld gekomen met een zending van licht,
en de omtrek te zien, het vierkant van een veld, de duizendhoek van mijn land,
en de jurk die je aan hebt gedaan, en je jurk, klokkend en blauw!*

*Mooi blauw, waarin de pauwen slenteren en buigen,
blauw van de verten, van de geluks-regionen met al het weer voor mijn gevoel,
blauw toeval aan de horizon! En mijn verrukte ogen
verwijden zich nog meer en schitteren, branden zich wond.*

*Mooie zon, die van het stof wel de allergrootste bewondering toekomt,
daarom zal ik niet vanwege de maan en de sterren en niet
omdat de nacht met kometen pronkt en in mijn zijn nar zoekt
maar vanwege jou alleen en weldra zonder einde en zozeer als nooit om iets
me beklagen om het onafwendbare verlies van mijn ogen.*

*De boomen bloeien nu het lente werd,
Fonteinen wit hun bloesems in de tuinen.
De straten buigen zich tussen arduinen
Stoepen. De wereld heeft een zwijgend hart.*

*Nu zingt het nieuwe leven in mijn hart,
En ruischt het waaien door de jonge kruinen,
En van de daken juicht het luid bazuinen-
Toch lacht God niet, de oneindigheid is hard.*

*Lente!- Het licht stroomt over stille mensen.
O zie de boomen en hun duizend loten !
Hoor, stemmen die op 't water beurt'lings zingen-*

*Een grote stilte scheidt mij van de dingen,
Die rondom vast-staan, of zich rond me in groote
Dansen bewegen van vreemde cadenzen.*

*Die jaar word ryp in goue akkerblare,
in wingerd wat verbruin, en witter lug
wat daglank van die nuwe wind en klare
son deurspoel word; elke blom word vrug,
tot selfs die traagstes; en die eerste blare val
so stilweg in die rookvaal bos en laan,
dat die takke van die lang populiere al
teen elke ligte m^ore witter staan.
O Heer, laat hierdie dae heilig word:
Laat alles val wat pronk en sieraad was
of enkel jeug, en ver was van die pyn;
laat ryp word, Heer, laat u wind waai, laat stort
my waan, tot al die hoogheid eindelijk vas
en nakend uit my teerder jeug verskyn.*

*Kindje, slaap maar, kindje,
't was ook zo warm deze dag.
In de schemer
zit nu een kleine egel
met zijn mooie stekels
eenzaam in het gras.*

*Het gras wacht op regen.
Geen takje beweegt er.
Luister naar de merel,
hoog op ons dak.*

*Avond vol verlangen.
De maan maakt zich klaar voor de nacht.
In de avondschemer
komt strakjes onze egel
nog een egel tegen,
liefkoost haar vacht.*

*Van ver wordt de merel
antwoord gegeven.
Morgen komt de regen
waar het gras op wacht.*

*Kindje, slaap maar, kindje,
in de avondschemer.
Hebt al slaap gekregen.
Slaap maar mijn schat.*

*Ik zag vanavond voor het eerst een ster.
Hij stond alleen, hij trilde niet.
Ik was ineens van hem doordrongen,
Ik zag een ster, hij stond alleen,
hij was van licht, hij leek zo jong en
van vóór verdriet.*

CLOWN IN THE MOON

21

*My tears are like the quiet drift
Of petals from some magic rose;
And all my grief flows from the rift
Of unremembered skies and snows.
I think, that if I touched the earth,
It would crumble;
It is so sad and beautiful,
So tremulously like a dream.*

PHOENIX

22

*Vlam in mij, laai weer op;
hart in mij, heb geduld,
verdubbel het vertrouwen -
vogel in mij, laat zich opnieuw ontvouwen
de vleugelen, de nu nog moede en grauwe;
o, wiek nu op uit de verbrande takken
en laat den moed en uwe vaart niet zakken;
het nest is goed, maar het heelal is ruimer.*

“Soyez comme l’oiseau posé pour un instant

23

*Sur des rameaux trop frêles,
Qui sent ployer la branche, et qui chante pourtant,
Sachant qu’il a des ailes.”*

Hope

24

*Hope is the thing with feathers
That perches in the soul,
And sings the tune without the words,
And never stops at all.*

*And sweetest in the gale is heard;
And sore must be the storm
That could abash the little bird
That kept so many warm.*

*I've heard it in the chillest land
And on the strangest sea;
Yet, never, in extremity,
It asked a crumb of me.*

Het water klatert in de beker die ik naar de lippen hef.

25

*'Een koel geluid', zegt mij iemand die het niet drinkt.
Ik glimlach. Het geluid is enkel klateren.
Ik drink het water en ik hoor niets met mijn keel.*

Credo

26

*ik geloof in een rivier
die stroomt van zee naar de bergen
ik vraag van de poëzie niet meer
dan die rivier in kaart te brengen
ik wil geen water uit de rotsen slaan
maar ik wil water naar de rotsen dragen
droge zwarte rots
wordt blauwe waterrots
maar de kranten willen het anders
maar de kranten willen het anders
willen droog en zwart van koppen staan
werpen dammen op en dwingen
rechtsomkeert*

Herinnering aan Holland

27

*Denkend aan Holland
zie ik breede rivieren
traag door oneindig
laagland gaan,
rijen ondenkbaar
ijle populieren
als hoge pluimen
aan den einder staan;
en in de geweldige
ruimte verzonken
de boerderijen
verspreid door het land,
boomgroepen, dorpen,
geknotte torens,
kerken en olmen
in een grootsch verband.
de lucht hangt er laag
en de zon wordt er langzaam
in grijze veelkleurige
dampen gesmoord,
en in alle gewesten
wordt de stem van het water
met zijn eeuwige rampen
gevreesd en gehoord.*

Behold her, single in the field,
*Yon solitary Highland Lass!
Reaping and singing by herself;
Stop here , or gently pass!
Alone she cuts, and binds the grain,
And sings a melancholy strain ;
O listen ! For the Vale profound
Is overflowing with the sound*

28

She walks in beauty, like the night

29

*Of cloudless climes and starry skies;
And all that's best of dark and bright
Meet in her aspect and her eyes;
Thus mellowed to that tender light
Which heaven to gaudy day denies.*

*One shade the more, one ray the less,
Had half impaired the nameless grace
Which waves in every raven tress,
Or softly lightens o'er her face;
Where thoughts serenely sweet express,
How pure, how dear their dwelling-place.*

*And on that cheek, and o'er that brow,
So soft, so calm, yet eloquent,
The smiles that win, the tints that glow,
But tell of days in goodness spent,
A mind at peace with all below,
A heart whose love is innocent!*

SONNET 116

30

*Voor 't echtverbond van twee gelijkgezinden
Erken ik geen beletsel, liefde haat
Haar lot niet aan lotswisseling verbinden
En wankelt zelfs niet als de ander gaat.
Nee, zij is een vast baken voor wie vaart,
Zelf ongeschokt door stormen die ze ziet,
De leidster voor elk dolend schip, meer waard
Dan wordt vermoed door wie haar hoogte schiet.
Liefde is niet Tijds joker, ook al reikt
Zijn zeis tot aan het rood van lip en wang,
Liefde Houdt stand, hoe snel ook tijd verstrijkt,
Tot aan de rand van graf en ondergang.
 *Als 't anders is en men bewijst mij dat
 Dan schreef ik niet, heeft geen ooit lief gehad**

*Toen hij bespeurde hoe de nevel van de tijd
in d'ogen van zijn vrouw de vonken uit kwam doven,
haar wangen had verweerd, haar voorhoofd had doorkloven
toen wendde hij zich af en vrat zich op van spijt.*

*Hij vloekte en ging te keer en trok zich bij de baard
en mat haar met de blik, maar kon niet meer begeren,
hij zag de grootse zonde in duivelsplicht verkeren
en hoe zij tot hem opkeek als een stervend paard.*

*Maar sterven deed zij niet, al zoog zijn helse mond
het merg uit haar gebeente, dat haar toch bleef dragen.
Zij dorst niet spreken meer, niet vragen of niet klagen,
en rilde waar zij stond, maar leefde en bleef gezond.*

*Hij dacht: ik sla haar dood en steek het huis in brand.
Ik moet de schimmel van mijn stramme voeten wassen
en rennen door het vuur en door het water plassen
tot bij een ander lief in enig ander land.*

*Maar doodslaan deed hij niet, want tussen droom en daad
staan wetten in de weg en praktische bezwaren,
en ook weemoedigheid, die niemand kan verklaren,
en die des avonds komt, wanneer men slapen gaat.*

*Zo gingen jaren heen. De kind'ren werden groot
en zagen dat de man die zij hun vader heetten,
bewegingsloos en zwijgend bij het vuur gezeten,
een godvergeten en vervaarlijke aanblik bood.*

"Wie moet er

32

*En iedereen hielp met 't voeren
Want de vogels die hadden 't zo slim
De dood zat erop te loeren
En vroor er verscheiden in.*

*Op een plas daar liepen drie knapen
Met voer, gerst en haver en brood
Om in sneeuw en in ijs weg te rapen
de vogels, van een zekere dood.*

*Toen zat er een meerkoet gevangen
Met zijn poten vast in een bijt
Door de koude reeds lelijk bevangen
Maar de jongens die wisten bescheid.*

*"Wie mot er?" zei een van de knapen
En t ging best, een flinke warme straal
Die smolt in het ijs gele gaten
En de koet ging toen werd aan de haal."*

Een steen in de beek verveelt zich niet,

33

*water glijdt langs en groet vluchtig,
hij blijft in beweging van denken, omspoeld door suggesties,
geduldig geslepen.
Daar ligt hij, vast in de bocht,
schijnt de zon een vrolijk tafereel: een steen zich niet verveelt, die ziet hoe het toegaat,
verandert, verdwijnt
en aldoor bestaat*

To see a World in a Grain of Sand
And a Heaven in a Wild Flower,
Hold Infinity in the palm of your hand
And Eternity in an hour.

A Robin Redbreast in a Cage
Puts all Heaven in a Rage.
A dove house fill'd with doves and pigeons
Shudders Hell thro' all its regions.
A Dog starv'd at his Master's Gate
Predicts the ruin of the State.
A Horse misus'd upon the Road
Calls to Heaven for Human blood.
Each outcry of the hunted Hare
A fiber from the Brain does tear.

He who shall train the Horse to War
Shall never pass the Polar Bar.
The Beggar's Dog and Widow's Cat,
Feed them and thou wilt grow fat.
The Gnat that sings his Summer song
Poison gets from Slander's tongue.
The poison of the Snake and Newt
Is the sweat of Envy's Foot.

A truth that's told with bad intent
Beats all the Lies you can invent.
It is right it should be so;
Man was made for Joy and Woe;
And when this we rightly know
Thro' the World we safely go.

Every Night and every Morn
Some to Misery are Born.
Every Morn and every Night
Some are Born to sweet delight.
Some are Born to sweet delight,
Some are Born to Endless Night

Das Veilchen

35

*Ein Veilchen auf der Wiese stand,
Gebückt in sich und unbekannt;
Es war ein herzigs Veilchen.
Da kam eine junge Schäferin
Mit leichtem Schritt und muntrem Sinn
Daher, daher,
Die Wiese her, und sang.
Ach! denkt das Veilchen, wär ich nur
Die schönste Blume der Natur,
Ach, nur ein kleines Weilchen,
Bis mich das Liebchen abgepfückt
Und an dem Busen mattgedrückt!
Ach nur, ach nur
Ein Viertelstündchen lang!
Ach! aber ach! das Mädchen kam
Und nicht in acht das Veilchen nahm,
Ertrat das arme Veilchen.
Es sank und starb und freut' sich noch:
Und sterb ich denn, so sterb' ich doch
Durch sie, durch sie,
Zu ihren Füßen doch.*

JONGE SLA

36

*Allen kan ik verdragen,
het verdorren van bonen,
stervende bloemen, het hoekje
aardappelen kan ik met droge ogen
zien rooien, daar ben ik
werkelijk hard in.
Maar jonge sla in September,
net geplant, slap nog,
in vochtige bedjes, nee.*

*Do not stand at my grave and weep
I am not there. I do not sleep.
I am a thousand winds that blow.
I am the diamond glints on snow.
I am the sunlight on ripened grain.
I am the gentle autumn rain.
When you awaken in the morning's hush
I am the swift uplifting rush
Of quiet birds in circled flight.
I am the soft stars that shine at night.
Do not stand at my grave and cry;
I am not there. I did not die.*

"De stille getuige. De boom aan de rails.

*Omringd door prikkeldraad.
Torende boven het wachtershuisje.
Geworteld in grond van ellende.*

*De boom hoorde de doffe knallen.
Rook de mist van angst.
Zag een uitzichtloze weg.
Wanhoopte een eindeloze strijd.*

*Troostend het kind met verdriet.
Omarmend de vrouw in wanhoop.
Bemoedigend de man zonder uitzicht.
Beschermend hen zonder schuilplaats.*

*Bladeren fluisteren de herinnering.
Takken vertellen het verhaal.
De bast verzacht de pijn.
De wortels vangen de tranen.*

*De boom vertelt het verhaal van toen.
Het staat gekerfd en wordt nooit vergeten."*

*Door goede machten trouw en stil omgeven,
behoed, getroost, zo wonderlijk en klaar,
zo wil ik graag met u, mijn liefsten, leven,
en met u ingaan in het nieuwe jaar.*

*Wil nog de oude pijn ons hart vernielen,
drukt nog de last van 't leed dat ons beklemt,
o Heer, geef onze opgejaagde zielen
het heil waarvoor Gij zelf ons hebt bestemd.*

*En wilt Gij ons de bittre beker geven
met gal gevuld tot aan de hoogste rand,
dan nemen wij hem dankbaar zonder beven
aan uit uw goede, uw geliefde hand.*

*Maar wilt Gij ons nog eenmaal vreugde schenken
om deze wereld en haar zonneschijn,
leer ons wat is geleden dan herdenken,
geheel van U zal dan ons leven zijn.*

*Laat warm en stil de kaarsen branden heden,
die Gij hier in ons duister hebt gebracht,
breng als het kan ons samen, geef ons vrede.
Wij weten het, uw licht schijnt in de nacht.*

*Valt om ons heen steeds meer het diepe zwijgen,
de eenzaamheid, die nergens uitkomst ziet,
laat ons dan allerwege horen stijgen
tot lof van U het wereldwijde lied.*

*In goede machten liefderijk geborgen
verwachten wij getroost wat komen mag.
God is met ons des avonds en des morgens,
is zeker met ons elke nieuwe dag.*

*I caught this morning morning's minion, kingdom
of daylight's dauphin, dapple-dawn-drawn Falcon, in
his riding
Of the rolling level underneath him steady air, and striding
High there, how he rung upon the rein of a wimpling wing
In his ecstasy! then off, off forth on swing,
As a skate's heel sweeps smooth on a bow-bend: the hurl
and gliding
Rebuffed the big wind. My heart in hiding
Stirred for a bird, - the achieve of, the mastery of the thing!
Brute beauty and valour and act, oh, air, pride, plume, here
Buckle! AND the fire that breaks from thee then, a billion
Times told lovelier, more dangerous, O my chevalier!
No wonder of it: shèer plòd makes plough down sillion
Shine, and blue-bleak embers, ah my dear,
Fall, gall themselves, and gash gold vermilion.*

Het is zo fijn om kerstkonijn te zijn..... En nieuwjaar te halen.

41

KOOKLUST

42

*Met gretige borsten staat begeerte aan het aanrecht
zoent het zaad uit tomaten, kijkt naar het zwellen
van beslag onder vochtige doek. Haar hand liefkoost
de haas van een jonge stier, zijn zoekende tong
is gemaakt voor de hare, verzaligd streelt ze
zijn ballen de pan in. Hartstocht
is een keukenprinses met aanraakbare huid,
donzig als deeg, geurig als boter, een weerloze
van bot bevrijde eend die naakt wil zijn
als een olijf in olie, een perzik op sap.
Ze wil zich ontleden op het hakblok, betast worden
door gulzige vingers en gloeiend verslonden.
Een vis zijn, zwemmend in roomsaus
gewiegd, gekend, begeerd, genoten.*

KUNST

43

Wat we willen:

Momenten

Van helderheid

Of beter nog: van grote

Klaarheid

Schaars zijn die momenten

En ook nog goed verborgen

Zoeken heeft dus

Nauwelijks zin, maar

Vinden wel

De kunst is zo te leven

Dat het je overkomt

Die klaarheid, af en toe